

Sabir ŞİRVAN

YOXLAMA

Müəllim Őagirdl r 
Verdi yoxlama iŐi.
Dedi diqqətli olan,
Əlbəttə, alar beŐi.

Cavid yazı iŐin 
S hl nkar yanaŐırdı.
Hərdən yazı yazırdı,
Hərdən də danıŐırdı.

D ft ri yoxlayanda
S hvl ri çıxdı onun.
T acc bl  müəllim
 z n  baxdı onun.

S z  diqqətsiz olub,
OxŐarın yozmuŐdu o;
Yoxlama  v zin 
YaĐlama yazmıŐdı o.

DONDURMA

Kamal durub demiŐdi
Babasına səhərdən:
Mənə dondurma gətir,
Qayıdanda Ő h rd n.

Baba evə dönəndə,
Unudub almamışdı.
Bunu duyan Kamalın
Həvəsi qalmamışdı.

Naçar söylədi baba
Günahkar, peşman baxıb.
Bayaq yadımda idi,
Heyif, yadımdan çıxıb.

Dilləndi bu vaxt Kamal,
Söz yekə, özü kiçik.
Üz-gözünü turşudub,
Danışdı incik-incik:

- Nəvənin istədiyini
Babası almalıydı.
Dondurma yadında yox,
Ovcunda olmalıydı.

GƏMİNİN AYAQLARI

Turan durub sahildə,
Dənizi seyr edirdi.
Gəminin biri gəlir,
O biri də gedirdi.

Düşündü çimərlikdə
Su boy verir boyuma.
Bir az irəli getsəm,
Çatan olmaz hayıma.

Uzaq-uzaq elləri
Gündüz və gecə gəzir.
Dənizin ortasında
Gəmilər necə gəzir?

Sahillərdən sahilə
Daşyır qonaqları.
Görən çoxmu uzundur
Gəminin ayaqları?

AYIN İŞIĞI

Gecə çıxıb bayıra,
Turan nura boyandı.
Bir az ulduza baxdı,
Bir az Aya boylandı.

Bu görünən - ağaclar,
O duran - uca dağdı.
Bəs necə axşamdı ki,
Hər yan süd kimi ağdı?

Heyrətlə seyr eylədi,
Gecənin yaraşığın.
Soruşdu kim yandırır
Göydə Ayın işığın?

TURP

Babası turp çəkirdi
Nahar vaxtı yeməyə.
Şəfəq gəldi bağçaya
Babasına köməyə.

Hər tərəfdən yaşıllıq
Qoynuna aldı onu.
Çıxan qırmızı turplar
Heyrətə saldı onu.

Təəccüblə əllərin
Çənəsinə dayadı.
Dedi yerin altında
Turpları kim boyadı?

Cəbrayıl